

Snäckevarpsprofiler – Kerstin Schullström

Det är nog svårt att slå Kerstin Schullströms långa tid i Snäckevarp. Hon kom nämligen hit redan 1933. Då var hon bara ett år gammal. Många känner – eller känner igen – Kerstin, men hennes historia är säkert okänd för många som har kommit till Snäckevarp på senare år. Den tål därför att berättas.

Kerstins pappa var en av tre lärare från Norrköping som tillsammans letade efter sommarställe. De hamnade i Gryt och hittade var sitt paradis. Två av dem på öar och den tredje – Kerstins pappa – på fastlandet. Hans tomt var den första som styckades av från gården Norrtorp. På den tomten, som ligger snett emot Norrtorpsladan, bor Kerstin.

På Norrtorp bodde då fiskaren Gustav Nilsson. Han bodde i det största huset. På gården bedrevs också lantbruk av en arrendator. Han bodde i det näst största huset. I det tredje huset bodde gårdens dräng. Förutom de bofasta tog Gustav emot sommargäster. Han bedrev alltså som många andra i skärgården på den tiden pensionat under sommaren. Då förstärktes hushållet med en kokerska. Kerstin berättar att Gustav var mycket stolt över sina duktiga kokerskor.

Kerstins föräldrar byggde 1933 sitt sommarställe vid det som nu är Norrtorpsvägen. Men den fanns förstås inte då – det fanns knappt väg alls. Att ta sig till Norrtorp från Norrköping var på den tiden ett äventyr, särskilt för en liten flicka. Resan gick med tåg från Östra stationen i Norrköping till Valdemarsvik. Där väntade buss till Gryt och slutligen hästskjuts ut till Norrtorp. Familjen fick lov att ta med sig mycket bagage – man åkte inte hem förrän till skolstarten.

På vägen från Gryt till Norrtorp passerade man tre grindar. Kerstin berättar att den sista grinden fanns precis intill familjens sommarnöje. Ganska snart upptäckte hon att man kunde tjäna en slant genom att öppna och stänga grinden när det kom hästskjutsar. Kerstin lärde sig också att se till så att grinden inte stod öppen. I så fall stängde hon den och kunde därigenom få en extra grindslant genom att sedan öppna för skjutsarna! Slanten var ofta en två-öring, men ibland en hel fem-öring.

Närmaste affär var Handelsföreningen i Gryt, dit man fick gå. Fisk kunde man ofta köpa av Gustav Nilsson på Norrtorps gård, och mjölk och grädde sålde arrendatorn. Vatten fanns inte i familjens hus, utan fick hämtas i en närbelägen källa i skogen. Vattnet var enligt Kerstin mycket bra och det fanns i riklig mängd. Det var så rikligt att det också räckte till alla djuren på Norrtorps gård.

Till begivenheterna under sommaren hörde då liksom nu midsommarfirandet. Det hölls på Norrtorps gård och lockade folk från trakten, inte minst från Snäckevarps gård.

Vad gjorde då en lite flicka på landet – förutom att tjäna grindslantar? Jo, Kerstin berättar att hon lekte mycket med Gustavs fyra år äldre dotter Ulla. När hon var ensam lekte hon affär. Den ordnades mellan två tallar på tomten. Varorna utgjordes av gamla sockerburkar. Då var Kerstin både expedit och kund. Annars deltog också den barnflicka som ofta följde med familjen från Norrköping till Norrtorp. Och så fanns det ju många djur att hälsa på!

Kerstin berättar att under kriget blev det uppehåll i sommarledigheterna i Norrtorp. Redan 1939 rekvirerade nämligen militären familjens hus. Det – liksom många andra hus i trakten – behövdes för bl.a. inkvartering. Familjen fick tillträde till huset igen 1943, dvs. då en vändning i kriget började anas. När huset återlämnades var det helt intakt, utan några som helst skador. Det imponerade storligen på familjen.

Efter ett antal år blev det generationsskifte. Kerstin och hennes make rev så småningom det gamla huset och 1975 stod ett nytt hus klart. Där flyttade man in vid juletid, trots att huset inte var färdigt. I det nya huset bosatte sig sedan familjen permanent, även om man behöll sin lägenhet i Norrköping. Efter flera års pendlande blev Kerstin lärare i Gryts skola 1980.

Kerstin har förblivit Snäckevarp trogen, också efter pensioneringen. Hon lever ett stilla liv nere vid Årsviken där hon tar emot barn, barnbarn och barnbarnsbarn:

– Jag har under nästan 90 år fått leva nära en underbar skärgård och dessutom fått leva lantliv. Att få ge nya generationer lite av detta känns både bra och angeläget säger Kerstin avslutningsvis.

Intervjuade gjorde Gunnar Enequist